

Η Ζωή του Θεανθρώπου για μια Νέα Αναζωπύρωση

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Λευ 1:3, 9, 6:8-13, Ιω 21:15-17,
Α΄ Ιω 3:14, 5:1, 2:6, 4:17, Γαλ 6:2-3, Ρωμ 8:2

- I. Η επιθυμία της καρδιάς του Θεού είναι «η αλήθεια στον Ιησού» (Εφ 4:21), δηλαδή η πραγματική κατάσταση της ζωής του Θεανθρώπου Ιησού, όπως καταγράφεται στα τέσσερα Ευαγγέλια, για να αναπαράγεται στα πολλά μέλη του Σώματος του Χριστού, μέσω του Πνεύματος της αλήθειας, ώστε να γίνει η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, που είναι η υψηλότερη κορυφή στην οικονομία του Θεού, για μια νέα αναζωπύρωση (εδάφια 20-24):**
- A. Τα τέσσερα Ευαγγέλια δείχνουν το πρότυπο της ζωής που επιθυμεί ο Θεός, το καλούπι της ζωής που μπορεί να Τον ικανοποιήσει και να εκπληρώσει τον σκοπό Του. Ο Ιησούς έζησε μια ζωή στην οποία έκανε τα πάντα εν Θεώ, με τον Θεό και για τον Θεό. Ο Θεός ήταν στη ζωή Του και Εκείνος ήταν ένα με τον Θεό. Αυτό σημαίνει ότι η αλήθεια είναι στον Ιησού. Το να μάθουμε τον Χριστό, όπως είναι η αλήθεια στον Ιησού, σημαίνει να διαμορφωθούμε σύμφωνα με το πρότυπο του Χριστού και να γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα του Χριστού—Ρωμ 8:28-29, Εφ 4:20-21.
- B. Τελειοποιούμαστε από τον Κύριο για να γίνουμε Θεάνθρωποι. Ζούμε τη θεία ζωή με το να αρνούμαστε τη φυσική μας ζωή, σύμφωνα με το πρότυπο του Χριστού ως πρώτου Θεανθρώπου—Μτ 11:29α, 17:5β, Α΄ Πε 2:21:
1. Στη ζωή Του επί της γης, ο Χριστός έθεσε ένα πρότυπο, όπως αποκαλύπτεται στα τέσσερα Ευαγγέλια. Έπειτα σταυρώθηκε και αναστήθηκε για να γίνει το ζωοποιό Πνεύμα, ώστε να εισέλθει μέσα μας και να γίνει η ζωή μας. Μαθαίνουμε από Αυτόν σύμφωνα με το παράδειγμά Του, όχι με τη φυσική μας ζωή, αλλά με τον Χριστό ως ζωή μας στην ανάσταση—Α΄ Κορ 15:45β, Κολ 3:4.
 2. Η χριστιανική μας ζωή είναι η ζωή εν Χριστώ και η ζωή του Χριστού μέσα μας. Είμαστε εν Χριστώ, που είναι το πρότυπο, και Εκείνος είναι μέσα μας ως ζωή μας. Με αυτόν τον τρόπο μαθαίνουμε τον Χριστό, όπως η αλήθεια είναι στον Ιησού. Αυτή η αλήθεια είναι η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού—Α΄ Κορ 1:30, Β΄ Κορ 5:17, 12:2α, Κολ 1:27, Γαλ 2:20, Ρωμ 8:10.
- Γ. Καθώς αγαπούμε τον Κύριο, ερχόμαστε σε επαφή μαζί Του και προσευχόμαστε σε Αυτόν, ζούμε αυθόρμητα σύμφωνα με το καλούπι, τη μορφή και το πρότυπο που περιγράφεται στα Ευαγγέλια. Με αυτόν τον τρόπο διαμορφωνόμαστε και γινόμαστε σύμμορφοι με την εικόνα αυτού του προτύπου. Αυτό σημαίνει να μαθαίνουμε τον Χριστό—Μτ 11:29, Ρωμ 8:29.
- Δ. Όταν ζούμε στο αναμιγμένο πνεύμα, μαθαίνουμε τον Χριστό σύμφωνα με την αλήθεια στον Ιησού, μέσω του Πνεύματος της αλήθειας. Μαθαίνουμε από Αυτόν, που είναι το πρότυπό μας, ώστε η βιογραφία Του να γίνει μέρος της δικής μας ιστορία. Η ζωή του Σώματος του Χριστού ως νέου ανθρώπου πρέπει να είναι ακριβώς ίδια με τη ζωή του Ιησού, όπως αποκαλύπτεται στα Ευαγγέλια—Γαλ 6:17-18, Ρωμ 1:1, 9, Εφ 4:20-24, Φιλ 2:5, Μτ 11:29, Α΄ Πε 2:21.
- Ε. Η πρόθεση του Θεού στο να στείλει τον Κύριο Ιησού να γίνει άνθρωπος ήταν να ζήσει τη ζωή του Θεανθρώπου μέσω της θείας ζωής. Όταν Τον τρώμε, ζούμε δι' Αυτού ώστε να γίνουμε ένας παγκόσμιος μέγας άνθρωπος, που είναι ακριβώς όμοιος με Αυτόν—ένας άνθρωπος που ζει τη ζωή του Θεανθρώπου μέσω της θείας ζωής—Θρ 3:22-24, 55-56, Απ 2:4, 7, Ιω 6:57, 63, Ιερ 15:16, Εφ, 6:17-18, Ψλ 119:15.

II. Η μόνη ζωή που είναι ευάρεστη στον Θεό είναι η ζωή που αποτελεί την αναπαραγωγή της ζωής που έζησε ο Χριστός στη γη. Αυτή είναι μια ζωή που βιώνει τον Χριστό κατά τις εμπειρίες Του ως ολοκαύτωμα—Λευ 1:9, Ιω 8:29, Β΄ Κορ 5:9:

- A. Το ολοκαύτωμα συμβολίζει τον Χριστό που έζησε μια ζωή απόλυτα για τον Θεό και για την ικανοποίηση του Θεού. Το ολοκαύτωμα επίσης χαρακτηρίζει τον Χριστό ως τη ζωή που καθιστά τον λαό του Θεού ικανό να έχει μια τέτοια διαβίωση—Λευ 1:3, Αρ 28:2-3, Ιω 5:30, 6:38, 8:29, Εβρ 10:5-10.
- B. Η λέξη που μεταφράζεται ως «ολοκαύτωμα» δηλώνει κάτι που υψώνεται, που αναφέρεται στον Χριστό (Λευ 1:3, 10, 14). Το μόνο που μπορεί να ανέλθει από τη γη προς τον Θεό είναι η ζωή που έζησε ο Χριστός διότι Αυτός είναι ο μόνος που έζησε μια ζωή απόλυτα για τον Θεό (Ιω 6:38).
- Γ. Το ολοκαύτωμα ήταν «οσμή ευωδίας στον Κύριο» (Λευ 1:9). Οι εβραϊκές λέξεις που μεταφράζονται ως «οσμή ευωδίας» σημαίνουν κυριολεκτικά «οσμή αναπαύσεως ή ικανοποίησης». Μια οσμή ευωδίας αποτελεί άρωμα που φέρνει ικανοποίηση, ειρήνη και ανάπαυση. Μια τέτοια ευωδία αποτελεί απόλαυση για τον Θεό.
- Δ. Η ζωή του Χριστού μέσα μας είναι η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος—μια ζωή υπακοής, υποταγής και πλήρους εξάρτησης από τον Θεό, σύμφωνα με την αρχή του δέντρου της ζωής—Φιλ 2:8, Ιω 5:19, 30, Εβρ 5:8,10:7:
1. Το να ενεργεί ο άνθρωπος μόνος του και ανεξάρτητα, χωριστά από τον Θεό, είναι αμαρτία. Ο Θεός θέλει να ενεργούμε σύμφωνα με τις οδηγίες Του σε όλα—Ψλ 40:7-8, Α΄ Ιω 3:4.
 2. «Όποιος δεν δεχθεί τη βασιλεία τού Θεού σαν παιδί, δεν θα μπει μέσα σ' αυτή» (Λκ 18:17). Ο Θεός θέλει να είμαστε σαν μικρά παιδιά πάντοτε, επειδή θέλει να εξαρτόμαστε από Αυτόν συνεχώς. Η πεποίθηση στον εαυτό είναι ο εχθρός της εξάρτησης από τον Θεό.
- E. Με το να επιθέτουμε τα χέρια μας στον Χριστό ως ολοκαύτωμα, μέσω της κατάλληλης προσευχής, ενωνόμαστε με Αυτόν, και έτσι γινόμαστε ένα με Αυτόν. Καθώς ο Χριστός ζει μέσα μας, αναπαράγει μέσα μας τη ζωή που έζησε στη γη, τη ζωή του ολοκαυτώματος—Λευ 1:4, Α΄ Κορ 6:17, Γαλ 2:20.
- ΣΤ. Σε μια τέτοια ένωση, σε αυτήν την ταύτιση, όλες οι αδυναμίες, τα ελαττώματα και τα σφάλματά μας αναλαμβάνονται από Αυτόν—Β΄ Κορ 5:21, Γαλ 2:20α.
- Z. Πρέπει να αφήνουμε τον Κύριο να μας «κατακαίει», ώστε να γίνουμε ένα συνεχές ολοκαύτωμα, να «καίμε» τους άλλους και να μεταβληθούμε σε στάχτη, για να γίνουμε η Νέα Ιερουσαλήμ προς την έκφραση του Θεού—Ψλ 20:3, Λευ 1:16, 6:8-13, Α΄ Κορ 3:12α, Απ 3:12, 21:2, 10-11, 18-21:
1. Η στάχτη συμβολίζει τον Χριστό που έχει μηδενιστεί. Δεδομένου ότι είμαστε ένα με τον Χριστό που έχει γίνει στάχτη, γινόμαστε κι εμείς στάχτη, δηλαδή γινόμαστε τίποτα, μηδέν—Μκ 9:12, Ησ 53:3, Α΄ Κορ 1:28, Β΄ Κορ 12:11.
 2. Όσο περισσότερο ταυτιζόμαστε με τον Χριστό στον θάνατό Του, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε ότι έχουμε γίνει σωρός στάχτης. Όταν γίνουμε στάχτη, δεν θα είμαστε πλέον φυσικός άνθρωπος. Αντιθέτως, θα είμαστε άνθρωπος που έχει σταυρωθεί, τερματιστεί και «κατακαεί»—Γαλ 2:20α.
- H. Η τοποθέτηση της στάχτης στην ανατολική πλευρά του θυσιαστηρίου, την πλευρά της ανατολής του ήλιου, αποτελεί έμμεση αναφορά στην ανάσταση—Λευ 1:16, Ιω 11:25, Φιλ 3:10-11, Β΄ Κορ 1:9:
1. Κατά τον Χριστό ως ολοκαύτωμα, η στάχτη δεν είναι το τέλος αλλά η αρχή. Η στάχτη χαρακτηρίζει τον Χριστό που έχει θανατωθεί, αλλά η ανατολή χαρακτηρίζει την ανάσταση—Μκ 9:31.
 2. Όσο περισσότερο γινόμαστε στάχτη εν Χριστώ, τόσο περισσότερο τοποθετούμαστε στην ανατολή, όπου θα έχουμε τη βεβαιότητα ότι ο ήλιος θα ανατείλει και ότι θα βιώσουμε την ανατολή της ανάστασης—Φιλ 3:10-11.

- Θ. Στο τέλος η στάχτη θα μεταβληθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ—Απ 3:12, 21:2, 10-11:
1. Ο θάνατος του Χριστού μάς φέρνει σε ένα τέλος, μας μεταβάλλει σε στάχτη. Στην ανάσταση η στάχτη γίνεται πολύτιμο υλικό για την οικοδόμηση του Θεού—Α΄ Κορ 3:9β, 12α.
 2. Όταν γινόμαστε στάχτη, εισερχόμαστε στη μεταμόρφωση του Τριαδικού Θεού, ώστε να γίνουμε τα πολύτιμα υλικά για την οικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ—Ρωμ 12:1-2, Β΄ Κορ 3:18, Απ 21:18-21.

III. Κατά την εκτέλεση της διακονίας της Καινής Διαθήκης του Θεού, ο Κύριος Ιησούς, όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, δεν έκανε τίποτα απ' τον εαυτό Του (Ιω 5:19), δεν έκανε δικό Του έργο (4:34, 17:4), ούτε μιλούσε δικά Του λόγια (14:10, 24), δεν έκανε τίποτα σύμφωνα με το δικό Του θέλημα (5:30) και δεν αναζητούσε τη δική Του δόξα (7:18). Δεν απογοητεύτηκε ποτέ διότι ήταν ικανοποιημένος μόνο με τον Θεό (Ησ 42:4, 50:4-5, 53:2α, βλ. Ιω 4:13-14, 6:15, Μκ 9:7-8):

- A. Η ζωή του Κυρίου ήταν το έργο Του, η λειτουργία και η διακονία Του. Το έργο Του ήταν η ζωή Του, και η λειτουργία Του ήταν η ύπαρξή Του. Σε Αυτόν δεν υπήρχε διαφορά μεταξύ ζωής, έργου, λειτουργίας και διακονίας. Ο Κύριος Ιησούς έζησε τη διακονία Του—βλ. Λκ 22:26-27, Ιω 10:10β, Α΄ Κορ 15:45β, Α΄ Ιω 5:16α, Β΄ Κορ 3:6, Φιλ 1:25.
- B. Ο Κύριος Ιησούς ήταν άνθρωπος προσευχής. Συχνά ανέβαινε στο όρος ή αποσυρόταν σε ιδιωτικό τόπο για να προσευχηθεί—Μτ 14:23, Μκ 1:35, Λκ 5:16, 6:12, 9:28.
- Γ. Μετά το θαύμα της σίτισης των πέντε χιλιάδων ανδρών, ανάγκασε τους μαθητές να φύγουν, ώστε να έχει περισσότερο χρόνο να προσευχηθεί ιδιωτικά στον Πατέρα—Μτ 14:22-23:
1. Καθώς στεκόταν σαν άνθρωπος (Μτ 4:4), ο ουράνιος Βασιλιάς, όντας ο αγαπητός Υιός του Πατέρα (3:17), χρειαζόταν να προσευχηθεί ιδιωτικά στον Πατέρα Του που ήταν στους ουρανούς, ώστε να είναι ένα με τον Πατέρα και να είναι μαζί με τον Πατέρα, σε ό,τι έκανε επί της γης, για την εγκαθίδρυση της βασιλείας των ουρανών.
 2. Δεν το έκανε αυτό σε έρημο τόπο αλλά στο όρος, αφήνοντας όλους τους ανθρώπους, ακόμη και τους μαθητές Του, ώστε να μείνει μόνος και να έρθει σε επαφή με τον Πατέρα.
- Δ. Επειδή ήταν άνθρωπος προσευχής και ήταν ένα με τον Θεό, δεν ήταν ποτέ μόνος, διότι ο Πατέρας ήταν μαζί Του. Κάθε στιγμή έβλεπε το πρόσωπο του Πατέρα Του—Ιω 5:19, 16:32, Ψλ 16:7-8, βλ. 27:8.

IV. Όταν μένουμε στην αγάπη, που είναι ο ίδιος ο Θεός, η αγάπη φτάνει «σε τέλειο βαθμό μαζί μας, για να έχουμε παρρησία κατά την ημέρα της κρίσης: Επειδή, όπως είναι εκείνος, έτσι είμαστε και εμείς μέσα σ' αυτό τον κόσμο» (Α΄ Ιω 4:17). Ο Χριστός, όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, έζησε σε αυτόν τον κόσμο τη ζωή του Θεού ως αγάπη. Τώρα ο Χριστός είναι η ζωή μας, ώστε να ζούμε την ίδια ζωή αγάπης στον κόσμο, και να είμαστε όμοιοι με Εκείνον (3:14, 5:1, 2:6):

- A. Ο νόμος του Πνεύματος της ζωής μέσα στο πνεύμα μας είναι ο νόμος του Χριστού ως νόμος της αγάπης (Ρωμ 8:2, Γαλ 6:2). Ο νόμος της αγάπης πρέπει να υποστηρίζεται από τον νόμο του Πνεύματος της ζωής, ώστε να μπορούμε να βαστάζουμε τα βάρη ο ένας του άλλου. Αν όμως είμαστε γεμάτοι υπερηφάνεια, δεν θα μπορούμε να βαστάζουμε τα βάρη των άλλων, διότι θα εξαπατούμε τους εαυτούς μας, νομίζοντας ότι είμαστε κάτι ενώ δεν είμαστε τίποτε (Γαλ 6:3).
- B. Όταν ο νόμος της αγάπης ενεργοποιείται μέσα μας, αυτόματα και αυθόρμητα, γινόμαστε σαν ποιμένες που έχουν την στοργική και συγχωρητική καρδιά του Πατέρα Θεού, αλλά και το πνεύμα ποιμανσης και αναζήτησης του Σωτήρα Χριστού—Ιω 21:15-17, Λκ 15:3-7.

- Γ. Όταν ο νόμος της αγάπης ενεργοποιείται μέσα μας, ο κόπος μας στον Κύριο γίνεται κόπος αγάπης (Α΄ Κορ 15:58, Α΄ Θεσ 1:3), με τον οποίο βοηθάμε τους ασθενείς (Πραξ 20:35) και στηρίζουμε τους ασθενείς (Α΄ Θεσ 5:14). Ασθενείς είναι εκείνοι που είναι είτε αδύναμοι στο πνεύμα ή την ψυχή ή το σώμα είτε αδύναμοι στην πίστη (Ρωμ 14:1, 15:1).
- Δ. Μετά την ανάστασή Του, ο Κύριος ποιόμανε τον Πέτρο και του ανέθεσε να τρέφει τα αρνιά Του καθώς και να ποιμαίνει τα πρόβατά Του. Αυτή είναι η ένωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού, για τη φροντίδα του ποιμνίου του Θεού, της εκκλησίας, που έχει ως αποτέλεσμα την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ, για την εκπλήρωση της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Ιω 21:15-17.